

Петко Р. Славейков

Стара планина

Изгрея нощната ламбада,
сребри дълбоките долчини светлина,
повей, повей, вечерная прохлада,
белей са ти пред мене, Стара планина!
Към Дунав долу на полето
съзирам аз, мержей се росна равнина.
Ах, споменът за нейната хубавина
влече и мами ми сърцето!

Замокриха ми сълзи по страни,
душата ми кипи, примира,
познанници мечти около мен се сбират –
припомних любовта на предните си дни.
И мъки и тегла, приятност и отрада,
от жалби и надежди пуста празнина,
повей, повей, вечерная прохлада,
белей са ти пред мене, Стара планина.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4208>]